

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֶּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֶּהָר", "זֶהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֶּהָר"

מִנְקֹד

❧ זֶהָר חֲדָשׁ בִּי־תְשִׁיא-צו-אַחֲרֵי ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ט - חלק י"ח

קונטרס 858

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ניגון קול הזוהר – אידיש #1

בלימי

די איבעראשונג ווערט פארשפרייט,
פון איבעראל אפילו פון ווייט,
גאר א זעלטענע געלעגענהייט,

חאפט אריין ווייל ס'איז נישטא קיין צייט,

קומט יודעלעך לאמיר לערנען צוזאם,
עס זאל פלאקערען דער קול הזוהר פלאם,
אלע אינאיינעם שבת אחים גס,
אויסנוצען יעדע רגע, עד יעבור זעם,

לימוד הזוהר, א גוואלדיגע זכיה,
דערהייבען אונזערע נשמות מיט א גרויסע עליה,
מיט אזא קליינע פעולה,
וועט ענדלעך קומען די גאולה,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ניגון "קול הזוהר" – לשון הקודש #1 ניגון כי הרבית

שמחה בלב גדולה ומאירה, גדולה ומאירה,
לנו זכות נפלאה וטהורה, נפלאה וטהורה,

בואו יהודים נתחמם,
עם קול הזוהר נתרומם,
כולנו שבת אחים, אהובים וברוכים,

לימוד הזוהר – זכות עצומה, זכות עצומה,
עלי-ה גבוהה לנשמה, גבוהה לנשמה,
כה קטנה היא הפעולה, ומקרבת הגאולה

התנא רבי שמעון בר יוחאי,
אליו מתחברים כל אחי,

בלימוד הזוהר הקדוש,
יתגלה בן דוד בראש.

אותו הנחש.

משום כך, אל ימשלו בי אז
איתם, והתעטר אותו המקום
בעטרותיו, כמו שהתעטר
כשעברו ישראל את הים ואמרו
אז ישיר, כשראו שגשלה
הלכנה. (תהלים יט) ונקיתי מפשע
רב - זהו חטא השבטים שהיה
רב.

ועל הכל בקש רחמים. (שם) יהיו
לרצון - לפני העתיק הקדוש.
אמרי פי - זה הפה שלו. והגיון
לפי - זה לב השמים. לפניך -
אלו הפנים העליונים שגחבאים
ומתגלים בעת רצון. ה' - זה
הימין. צורי - זה השמאל. וגאלי
- זה האמצעי.

דבר אחר, ה' - זה האמצע, זה
יעקב. צורי - זה השמאל. וגאלי
- זה הימין, שנקרא גואל, קרוב
ודאי, ועתיד הקדוש ברוך הוא
להרים את מינו ולפדות את בניו.
זהו שכתוב (שם קיח) ימין ה'
רוממה ימין ה' עשה חיל.

פרשת צו

ובצד שמאל עומדת דרגה
אחרת, שבצד השמאל, שנקראת
אף כף מחשבה, ונקראת מחשבה
רעה. משום שהדרגה שעליה
היא רעה, ומשום כך נקראת
מחשבה רעה.

כאן עומדים כל הרצונות הרעים,
וכל ההרהורים רעים, וכל רעות
העולם. והיא עומדת על כל
הרצונות הללו שיטמא בהם בן
אדם. במחשבה הרעה הזו
עומדות כמה דרגות טמאות,
וכלן עומדות לטמא את האדם,
באותם רצונות והרהורים של
מחשבה רעה, ואז נטמא בהם
האדם, ונדרב באותו הצד.

ועל פן צריך להקריב עולה
להטהר, וקשמוקריב אותה, צריך

ואתעטר ההוא אתרא בעטרוי, כגוונא
דאתעטר פד עברו ישראל ימא, ואמרו אז
ישיר, פד חמו דאשתלימת סיגרא. ונקיתי
מפשע רב, דא חובא דשבטין, דהיה רב.

ועל כולא בעא רחמין, (שם יט טו) יהיו לרצון קמי
עתיקא קדישא. אמרי פי, דא פה דיליה.
והגיון לפי, דא לב השמים. לפניך, אלין פנים
עילאין, דמטמריין ואתגלגליין בעת רצון. ה',
דא ימינא. צורי, דא שמאלא. וגואלי, דא
אמצעינא.

דבר אחר, ה', דא אמצעינא, דא יעקב. צורי,
דא שמאלא. וגואלי, דא ימינא, דאקרי
גואל, קרוב, ודאי. וזמין קודשא בריך הוא
לארמא ימינא דיליה, ולמיפדי לבנוי, הדא
הוא דכתיב, (שם קיח טו) ימין ה' רוממה ימין ה'
עושה חיל.

פרשת צו

ובסטר שמאלא, קיימא דרגא אחרא, דבסטר
מסאבא, דאקרי אוף הכי מחשבה,
ואקרי מחשבה רעה. בגין דדרגא דעלה איהו
רע, ובגין כך איקרי מחשבה רעה.

הבא קיימא כל רעותין בישין, וכל הרהורין
בישין, וכל בישין דעלמא. ואיהי קיימא
לכל רעותין אלין, דיסתאב בר נש בהו. ביהאי
מחשבה רעה קיימא כמה דרגין מסאבין,
וכלהו קיימין לסאבא לפר נש, באינון רעותין
והרהורין דמחשבה רעה, וכדין אסתאב בר
נש בהו, ואתדבק ביהוה סטרא.

ועל דא בעי לקרבא עולה לאתדפא, וכד
קריב לה, בעי לאסטא רעותיה לגבי
מחשבה קדישא. (וכד) סליק תננא מאינון חלבין

להטות רצונו למחשבה הקדושה, וכשעולה עשן מאותם חלבים ואמורים ומאותם אברים, לאותה מחשבה רעה עולה בראשונה, ואת כלם נוטלת לה, ונזננית מהם.

ואחר כך עולה העשן האחר הדק, וכל אותם עליונים, מהם בעלי הדין, מתפנסים ונכנסים לפני ולפנים, עד שמתפנסים זה לתוך זה וזה לתוך זה, עד שכלם עולים להכלל הכל זה עם זה, ולהשלים זה עם זה, וגוף נקשר בגוף.

אז מעטר אותם אדם את רצונו ברצונה של אותה מחשבה טהורה. ואז הפנים מצד הימין, והלויים מצד השמאל, מקשרים איברים באיברים, עד שמתעלה המחשבה הטהורה הזו בין זמין לשמאל, ומתחברים זה עם זה ונקשרים זה לזה, ונהיים לאחד. ואז נקרא ניחות, נחת ורצון, להתחבר ולהפנס זה עם זה.

וכשהכל נקשרים זה עם זה, העולם הבא מוציא את כל האור, שיאורו כלם יחד. וכל השמחה נמצאת, וכל הפנים מאירות, הכל בכשום. ונפרד אדם מתוך מחשבה רעה, ונדרק במחשבה טהורה, עד שנדרק הכל בתוך המחשבה הנסתרת העליונה של הכל, ונהיה הכל אחד.

וכה שנשאר מן הקרבן, צריך להשרף ולהתאכל בלילה, שלא יהנה ממנו אדם. מה הטעם שהעולה הזו, הקרבן של העולות, אין רשות לאדם בעולם להנות ממנה? משום שאותו קרבן אין נקרב אלא מתוך שנמשך במחשבה רעה, הצד של השמחה. ושלא יתפשט ולא יסטה הצד הזה, הכל חוזר לתוך האש להתאכל, ולא יהנה מאותו הקרבן אדם בעולם.

ואמורין, ומאינון איברין, לההיא מחשבה רעה סלקא בקדמיתא, וכלהו נטילת לה, ומתזנא מיניה.

ורבתר סליק תננא אחרא דקיק. וכל אינון עילאין, מיניהו מאריהון דדינא, מתפנשי ועיילו לגו לגו, עד דאתפנש דא לגו דא, ודא לגו דא, עד דאסתליקו כולהו לאתפללא כלא דא עם דא, ולאשתלמא דא עם דא, וגופא אתקשר בגופא.

ברין איעטר ההוא בר נש רעותיה, ברעותיה דההיא מחשבה טהורה. וכדין פהנא מסטרא דימינא, וליואי מסטרא דשמאלא, מקשרי שייפין בשייפין, עד דאסתלקא האי מחשבה טהורה בין זמינא לשמאלא, ואתחברו דא עם דא, ואתקשרו דא עם דא, והווי חד. וכדין אקרי ניחות, ניחא ורעותא, לאתחברא ולאעלא דא בדא.

וכר כלא אתקשרו דא בדא, עלמא דאתי אפיק כל נהירו, לאתנהרא כולהו פחדא. וכל חידו אשתבח, וכל אנפין נהירין, וכלא איהו בבסימו. ואתפרש בר נש מגו מחשבה רעה, ואתדרבך במחשבה טהורה, עד דאתדרבך כלא בגו מחשבה סתימאה עילאה דכלא, והווי כלא חד.

ומאי דאשתאר מן קרבנא, בעיא לאתוקדא ולאתאכלא בליליא, דלא יתהני מיניה בר נש. מאי טעמא דהאי עולה, קרבן דעלוון, לית רשו לבר נש בעלמא לאתנהנא מיניה. בגין דההוא קרבנא לא אתקריב, אלא מגו דאתמשכא במחשבה רעה, סטרא דמסאבא. ודלא יתפשט ולא יסטי האי סטרא, כלא אתהדר לגו אשא לאתאכלא, ולא יתהני מההוא קרבנא בר נש בעלמא.

בְּיָלֵיָא אַתְּאַפֿל כָּל מַאי דְּאַשְׁתָּאַר, כְּמָה
דְּאַתְּ אָמַר עַל מוֹקְדָּה עַל הַמְּזִבָּח
כָּל הַלֵּילָה. דְּכַד עָאֵל לֵילֵיָא, כָּל אֵינוֹן גְּרֵדִינִי
נִימוּסִין מִשְׁתַּפְּחִין, וְאַזְלִין וְשִׁלְטִין בְּכָל אֵינוֹן
אַמּוּרִין (דף נ ע"ב) וּפְדִירִין, וְכֻלְהוּ מִתְּאַפְּלִי,
וּמִנְהוֹן אֲתִזְנוֹן כָּל אֵינוֹן גְּרֵדִינִי נִימוּסִין, וְאֵינוֹן
חוּלְקָא דִּילְהוֹן לֹאִיתִזְנָא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן,
וְלֹא יִתְקַרְבוּן לְגוֹ קוּדְשָׁא. וְיִתְפָּרֵשׁ בֵּר נֶשׁ
מִהֵהוּא סֵטְרָא, וְיִתְדַבֵּק בְּרַעוּתָא עֵילָאָה, וּכְדִין
שְׂבִיק לִיה מְאָרִיָּה לְהֵהוּא בֵּר נֶשׁ, וְכֵהֵנָּא
מְכַפֵּר עָלֶיהָ, דְּכְתִיב (ויקרא ד כו) וְכַפֵּר עָלָיו
וְכֵהֵן מִחֲטָאתוֹ.

פִּרְשֵׁת אַחֲרֵי

מִדְרַשׁ הַנֶּעֱלָם

בֹּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שְׁנִכְרָאוּ,
הַתְּלַבְּשׁוּ בְּדִיוֹקָן קְדוֹשׁ עָלִיוֹן שֶׁל
אוּר, בְּגֵן הָעֵדֶן שְׁלֹמְעֵלָה,
וּבְדִיוֹקָן קְדוֹשׁ אַחֵר בְּגֵן הָעֵדֶן
שְׁלֹמְשָׁה, וְנִתְּנָה לָהֶם נִחְלָה
הַעֲלִיזָנָה. וְנִתְּנָה לָהֶם חֶלֶק עָלִיוֹן.
וְאַחֵר שְׁנִתְּנָה לָהֶם אֶת זֶה, אָמַר
לָהֶם הַמֶּלֶכֶת: בֹּא הִזְמֵן שְׁתַּצְאוּ,
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר שְׁתַּצְאוּ
מִכָּאָן.

תְּכַחֲהוּ, וְאָמְרוּ: לָאָן? אָמְרוּ לָהֶם
שְׁנֵי הַמֶּלֶכִּים: הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אָמַר (בראשית יב) לֵךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ
וּמִמּוֹלְדֹתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵרָאֶךְ. מֵאַרְצְךָ - זֶה
גֵּן הָעֵדֶן שְׁלֹמְשָׁה. וּמִבֵּית אָבִיךָ -
זֶה גֵּן הָעֵדֶן שְׁלֹמְעֵלָה. אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֵרָאֶךְ - זֶה הָאָרֶץ הַחֲשׂוּכָה
הַשְּׁפֵלָה.

וְהִרְאָה לוֹ כָּל גֵּן הָעֵדֶן, וְהִרְאָה לוֹ
הַיְכָלוֹת וּבָתִּים, מְדוּרִים עָלִיוֹנִים,
וְכֻמָּה הַיְכָלוֹת נִכְסִפִּים, וְכֻמָּה
בָּתִּים, וְכֻמָּה מְדוּרִים, וְכֻמָּה
דְּרָגוֹת, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שֵׁישׁ לוֹ
לְצַדִּיק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ.

לְצַדִּיק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ.

פִּרְשֵׁת אַחֲרֵי

מִדְרַשׁ הַנֶּעֱלָם

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעָתָא דְּאַתְּבִירָאוּ אַתְּלַבְּשׁוּ
בְּדִיוֹקָנָא קְדִישָׁא עֵילָאָה דְּנִהוּרָא,
בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן דְּלַעֲיָלָא. וּבְדִיוֹקָנָא קְדִישָׁא
אַחֲרָא, בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן דְּלַתְמָא. וְיִהְיוּ לֹון
אַחֲסִנְתָּא עֵילָאָה. וְיִהְיוּ לְהוֹן חוּלְקָא עֵילָאָה.
וּבִתֵּר דִּיהִבִּין לְהוֹן דָּא, אָמַר לְהוֹן מְלֹאכָא,
אַתָּא זִימְנָא דְּתִיפְקוּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר
דִּי תִפְקוּן מִכָּאָן.

תְּנוּהוּ, וְאָמְרוּ לָאָן. אָמְרוּ לֹון תְּרִין מְלֹאכִין,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר (בראשית יב א) לֵךְ
לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלְדֹתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֵרָאֶךְ. מֵאַרְצְךָ: דָּא גִנְתָּא דְּעֵדֶן דְּלַתְמָא.
וּמִבֵּית אָבִיךָ: דָּא גִנְתָּא דְּעֵדֶן דְּלַעֲיָלָא. אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵרָאֶךְ: דָּא אַרְעָא חֲשׂוּכָא וְשְׁפֵלָה.
וְאַחֲזִיאוּ לִיה כָּל גִּנְתָּא דְּעֵדֶן. וְאַחֲזִיאוּ
לִיה הַיְכָלִין וּבֵיתִין, מְדוּרִין עֵילָאִין
וְכֻמָּה הַיְכָלִין דְּכְסִיפִין, וְכֻמָּה בֵּיתִין, וְכֻמָּה
מְדוּרִין, וְכֻמָּה דְּרָגִין, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שֵׁישׁ לוֹ

אמר: מה היכלות הללו? אמרו לו שני המלאכים: ארבעים ושנים היכלות הם מרקמים מכמה גוונים נאים, וכל אדם שקורא קריאת שמע שם של ארבעים ושנים שמות כדאי, יירש אותם. העלו אותו לשבעים מדרגות, ובהן שבעים ושנים חלונות, ומרקמים בכמה גוונים. אמר, למי אלו? אמרו לו, כל איש שקורא קריאת שמע שם של שבעים ושנים תבות כמו שצריך, יירש את זה.

הבנינו אותו הלאה, והראו לו חמשים מדורים אחרים, מרקמים בכמה גוונים. אמר, למי אלו? אמרו לו, לכל אדם שקורא קריאת שמע שם של חמשים תבות כמו שצריך, יירש את זה. הבנינו אותו הלאה, הראה לו שבעים ושנים מדורים אחרים מרקמים בכמה גוונים. אמר, למי הם? אמר לו: לכל אדם שקורא קריאת שמע שם של שבעים ושנים תבות שיש בפרשה הרביעית.

אמר להם: ובמה אני ארויח זה? אמרו לו: (בראשית א) בעצבון תאכלנה. אמר להם: ומהו העצבון? אמרו לו: נעשה ונשמע. עשה - במעשים טובים, ושמיעה - בתורה.

הוציאו אותו מגן עדן, והלכו עמו לגיהנם, ועמוד הענן ללכת עמו ביום על ראשו, ועמוד האש ללכת עמו בלילה. אמרו לו: בא תראה, המקום הזה הוא חשוף ביום ובלילה. הראו לו את מדרגי הגיהנם, והראו לו את להט החרב המתהפכת. (ישעיה נז יא) הכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

אמר להם: מי הם? אמרו לו: אותם ארבעים ושנים היכלות

אמר מה איננו היכלין, אמרו ליה תרין מלאכין, ארבעין ותרין היכלין איננו מרקמן מכמה גוונים נאים, וכל אינש דקרי קרית שמע שמא דארבעין ותרין שמיה בדקא יאות, יירת לון. עאלו ליה לשבעין דרגין, ובהון שבעין ותרין חלונות, ומרקמן בכמה גוונים. אמר למאן אינון. אמרו ליה, כל אינש דקרי קרית שמע שמא דשבעין ותרין תיבין בדקא יאות, יירת דא.

עאלו ליה להלן, ואחזו ליה חמשין מדורין אחרנין, מרקמן בכמה גוונים. אמר למאן אינון. אמרי ליה, לכל בר נש דקרי קרית שמע שמא דחמשין תיבין בדקא יאות, יירת דא.

עאלו ליה להלן, אחזי ליה שבעין ותרין מדורין אחרנין מרקמן בכמה גוונים. אמר למאן אינון, אמר ליה, לכל בר נש דקרי קרית שמע שמא דשבעין ותרין תיבין דאית בפרשתא רביעאה.

אמר להון, ובמה אנא ארווח דא. אמרו ליה, (שם ג יז) בעצבון תאכלנה. אמר להון ומהו העצבון. אמרו ליה נעשה ונשמע. עשייה, בעובדין טבין. ושמיעה, באורייתא. אפיקו ליה מגנתא דעדן, ואזלו עמיה לגיהנם, ועמודא דעננא למיהך בהו ביממא על רישיה, ועמודא דאשתא למיהך בהו בליליא. אמרו ליה, תא חזי, אתרא דא איהו חשוכא ביממא ובליליא. אחזיאו ליה כל מדורין דגיהנם ואחזיאו ליה להט החרב המתהפכת. ואחזיאו ליה (ישעיה נז יא) הכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה.

אמר לון, מאן אינון. אמרו ליה, אינון ארבעין ותרין היכלין חשוכין. וכמה גוברין

חשוכים. וכמה גברים עם שלשלאות בצוארם, ואסורים מידיהם ומרגליהם, והם צוחים ואומרים: וי לנו שהלכנו בהבלי העולם, ולא הלכנו לבתי כנסיות, ולא קרינא שְמא דארבעין ותריין שְמָהוּ, דלא אוליפנא ליה. ווי לנא, ווי לנפשנא, ובעל האסורין ממונה עליהם.

עאלו ליה להלן, אחזיאו ליה שבעין ותריין חלונין חשוכין, ובהון הוו עאלין השלשלאין מן צואריהון. עאלו ליה להלן, ואחזיאו ליה חמשין שְעָרין, וכלהו נוקבין, ורגליהון מן חייבאי הוו עאלין באיננון נוקבין, ואיננון צווחין ואמרין, ווי לרגלנא דאזילו בהבלי העולם, ולא אזילנא לבית הפנסת. ולא למדנא שְמא דחמשין תיבין מן קריאת שְמַע. עאלו ליה להלן, אחזיאו ליה שבעין ותריין וידיהון אסירין בנוקבין מן מזוזיין דמן ביתא, ואיננון אמרין ווי לנא, ווי לידנא, דלא אקשרו תפילין (ברש"א) ובידנא.

עאלו ליה להלן, ואחזיאו ליה פל מדורין דגיהנם, אמרו, כל בר נש דעלמא, ייעול באתרא דין. ואפילו מאן דאיהו חפשי. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב ג יט) קִטָּן וְגָדוֹל שֵׁם הוּא וְעַבְדֵּי חִפְשֵׁי מְאֹדְנִי, וְלִית חִפְשֵׁי אֱלָא כָּל גִּבֹּר דִּידַע שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יָאוּת. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים צא יד) אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי יִקְרָאֲנִי וְאַעֲנֶהוּ.

הָא חֲזִי, כָּל גִּבֹּרָא דְעַבִּיד עוֹבְדִין טְבִין, דְּאִינוּן מְצוֹת עֲשֵׂה. כָּל מְצוּה וּמְצוּה דִּיעֲבִיד, אִסְתַּלַּק לַעֲיֵלָא, וְקִיּוּמָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר אָנָּא מִפְּלִנְיָא דְעַבְדֵּי לִי, וַיִּהְיֶה לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְלֶאךְ אֶחָד, דִּיעֲזָרִינִי בְּאַתֵּר חֲשׂוֹכָא דְגִיְהִנָּם דְּאַתְקָרִי לִילְיָא דְאִיְהוּ בְּאַתְרָא דְהִדִּין.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֶאךְ אֶחָד שְׂעִזֹר אוֹתוֹ בְּמָקוֹם הַחֲשׁוֹךְ בְּמָקוֹם הַזֶּה.

הַבְּנִימוּ אוֹתוֹ הַלָּאָה, הָרָאוּ לוֹ שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם חֲלוֹנוֹת חֲשׂוֹכִים, וּבְהֵם הָיוּ מַכְנִיסִים הַשְּׁלִשְׁלָאוֹת מִצּוּאֲרָם. הַבְּנִימוּ אוֹתוֹ הַלָּל, וְהָרָאוּ לוֹ חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים, וְכָלם נִקְבִּים. וְרַגְלֵי הָרָשָׁעִים הָיוּ מַכְנִיסִים בְּאוֹתָם הַנּוֹקְבִים, וְהֵם צוֹחִים וְאוֹמְרִים: אוֹי לְרַגְלֵינוּ שֶׁהִלְכְּנוּ בַּהֲבֵלֵי הָעוֹלָם, וְלֹא לְמַדְנָה שֶׁל חֲמִשִּׁים תְּבוֹת מִקְרִיאַת שְׁמַע!

הַבְּנִימוּ אוֹתוֹ הַלָּאָה, שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם מְדוּרִים, וַיִּדְּיָהֶם אֲסוּרִים בְּנוֹקְבִים מִן הַמְּזוּזוֹת שֶׁמֶן הַבַּיִת, וְהֵם אוֹמְרִים: וַיִּלְנֵנוּ, וַיִּלְדִּינוּ, שְׁלֹא קִשְׁרוּ תְּפִלִּין (בראש) וּבִידֵנוּ! הַבְּנִימוּ אוֹתוֹ הַלָּאָה, וְהָרָאוּ לוֹ אֶת כָּל מְדוּרֵי הַגִּיְהִנָּם. אָמְרוּ: כָּל אָדָם שֶׁל הָעוֹלָם יִכְנָס לְמָקוֹם הַזֶּה, וְאֶפְלוּ מִי שֶׁהוּא חִפְשִׁי. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (איוב ג) קִטָּן וְגָדוֹל שֵׁם הוּא וְעַבְדֵּי חִפְשֵׁי מְאֹדְנִי, וְאִין חִפְשִׁי אֱלָא כָּל אִישׁ שֶׁמִּפְּרִי אֶת שֵׁם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרָאוּי. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (תהלים צא) אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי יִקְרָאֲנִי וְאַעֲנֶהוּ.

בָּא וְרָאָה, כָּל אִישׁ שֶׁעוֹשֶׂה מַעֲשִׂים טוֹבִים, שֶׁהֵם מְצוֹת עֲשֵׂה - כָּל מְצוּה וּמְצוּה שֶׁעוֹשֶׂה, מִתְעַלֶּה לְמַעְלָה, וְעוֹמֶדֶת לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאוֹמְרֶת: אֲנִי מִפְּלוּנִי שֶׁעוֹשֶׂה אוֹתִי, וְנִמֵּן לִי שֶׁל הַגִּיְהִנָּם שֶׁנִּקְרָא לָלֶה, שֶׁהוּא בְּמָקוֹם הַזֶּה.

וְכָל דְּבַר תּוֹרָה שֶׁשָּׁמַע, עַל כָּל
דְּבַר וְדָבָר, נוֹתֵן לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְלֵאף אֶחָד לְכָל דְּבַר וְדָבָר
שֶׁיַּעֲזְרוּ לוֹ. וְעַל זֶה (יהושע א, ח)
וְהָיִיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלֵה לְמַעַן
תִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַכְּתוּב בּוֹ כִּי
אֲזַ תִּצְלִיחַ אֶת דְּרָכְךָ וְאֲזַ תִּשְׁכַּל.
וְאִם אַתָּה תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה, מֵה
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צִוָּה אוֹתָךְ
שֶׁתִּתְּעַסֵּק בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה,
וְתִשְׁמַר וְתַעֲשֶׂה כָּל מֵה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ
- לֹא תִפְחַד מִהַמָּקוֹם הַזֶּה. וְהוּ
שֶׁכְּתוּב הֲלֹא צִוִּיתְךָ חֻק וְאִמְרָן
אֶל תַּעֲרֹץ וְאֶל תִּתַּח וְגו'. הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא יִהְיֶה עִמָּךְ בְּשַׁעֲה
שֶׁתִּתְּעַסֵּק בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה.
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִהְיֶה עִמָּךְ
בְּשַׁעֲה שֶׁתִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל
הַכְּתוּב בּוֹ. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִהְיֶה עִמָּךְ בְּשַׁעֲה שֶׁתִּתְּפַטֵּר מִן
הָעוֹלָם, וְתִכְנֵס לְכָאן.

וְאִם לֹא תַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וְלֹא תִשְׁמַר
וְלֹא תַעֲשֶׂה מִצְוֹת הַתּוֹרָה,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִסְתַּלַּק מִמָּךְ,
וּמִלֵּאכְיוֹ לֹא יִצְוֶה לָךְ לִשְׁמֹרְךָ
בְּכָל דְּרָכֶיךָ. וְזֶה שֶׁכְּתוּב (ויקרא כו)
וְאִם תִּלְכּוּ עִמִּי קָרִי וְגו' וְהִלַּכְתִּי
אִיךָ אֲנִי עִמָּכֶם בְּקָרִי.

אֲחֵר שֶׁהָרָאוּ לוֹ כָּל זֶה וַיֹּאמֶר לוֹ
כָּל זֶה, אוֹמֵר לוֹ מְלֵאף אֶחָד מִן
הַשָּׁנִים, שֶׁהוּא יֵצֵר הַטּוֹב:
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר לִי שְׂאֵלְךָ
עִמָּךְ, אֲנִי וְיֵצֵר הָרָע. הַשִּׁבְעֵי לִי
שֶׁתִּקְּסִים אֶת כָּל הַתּוֹרָה, לְלַמֵּד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמַר וְלַעֲשׂוֹת. נִשְׁבַּע לוֹ.
אֲחֵר כִּף אוֹמֵר: לָךְ לִף מֵאֲרָצְךָ
וּמִמּוֹלְדֶתְךָ, לְגוֹף שָׁפֵל, כְּמוֹ
שֶׁאֲמַרְנָה.

וּבְשַׁעֲה שֶׁיֵּצֵא מִבֶּטֶן אִמּוֹ, יִחְזִיק
מִלֵּאף בְּיָדוֹ בְּצוּאָרוֹ, וּמִשְׁפַּח לוֹ
אֶת הַתּוֹרָה, וְרוּשָׁם לוֹ בְּאֶצְבָּעוֹ
עַל פִּיו: אֶל תִּשְׁכַּח הַשְּׁבוּעָה
שֶׁנִּשְׁבַּעְתִּי לִי! וְאִם הָאָדָם יַעֲשֶׂה
וּקְיָם הַשְּׁבוּעָה, נוֹתֵנִים לוֹ כָּל מֵה

וְכָל פִּתְגָמָא דְּאוּרִייתָא דְּשָׁמַע, עַל כָּל מְלָה
וּמְלָה, יִהְיֶה לִּיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְלֵאף
אֶחָד, לְכָל מְלָה וּמְלָה דִּיעֲזָרוּנֶיהָ. וְעַל דָּא
(יהושע א ח) וְהָיִיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלֵה לְמַעַן
לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַכְּתוּב בּוֹ כִּי אֲזַ תִּצְלִיחַ אֶת דְּרָכֶיךָ
וְאֲזַ תִּשְׁכַּל. וְאִם אַתָּה תַּעֲבִיד מֵה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא פְּקֻדָּךְ דִּתְתַּעֲסֵק בְּאוּרִייתָא בִּימָמָא
וּבַלַּיְלָא, וְתִיטֵר וְתַעֲבִיד כָּל מֵה דְּאִית בָּהּ, לֹא
תִּדְחַל מֵאַתְרָא דָּא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (שם א יט)
הֲלֹא צִוִּיתְךָ חֻק וְאִמְרָן אֶל תַּעֲרֹץ וְאֶל תִּתַּח
וְגו'. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִהְיֶה עִמָּךְ בְּשַׁעֲה
דִּתְתַּעֲסֵק בְּאוּרִייתָא בִּימָמָא וּבַלַּיְלָא. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יִהְיֶה עִמָּךְ בְּשַׁעֲה דִּתִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת
כְּכֹל הַכְּתוּב בּוֹ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִהְיֶה עִמָּךְ
בְּשַׁעֲה דִּתִּתְּפַטֵּר מִלְּמָא, וְתִיעוֹל הָכָא.

וְאִי לֹא תַעֲסוּק בְּאוּרִייתָא, וְלֹא תִיטֵר וְלֹא
תַעֲבִיד פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
יִסְתַּלַּק מִמָּךְ. וּמִלֵּאכְיוֹ לֹא יִצְוֶה לָךְ לִשְׁמֹרְךָ
בְּכָל דְּרָכֶיךָ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ויקרא כו כא-כד) וְאִם
תִּלְכּוּ עִמִּי קָרִי וְגו' וְהִלַּכְתִּי אִיךָ אֲנִי עִמָּכֶם
בְּקָרִי.

בְּתַר דְּאִחְזִיאוּ לִיהָ כָּל דָּא, וַיִּימָא לִיהָ כָּל דָּא,
אָמַר לִיהָ מִלֵּאכָא חַד מִן הַתְרִין, דְּאִיהוּ
יֵצֵר הַטּוֹב, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לִי דִּנְיִזִיל
עִמָּךְ, אֲנִי וְיֵצֵר הָרָע. אוֹמִי לִי דִּתְקַיִים
אוּרִייתָא כְּלָא, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד וְלִשְׁמֹר
וְלַעֲשׂוֹת. (דף נח ע"א) אוֹמִי לִיהָ. וּבְתַר כֵּן אָמַר,
לָךְ לִף מֵאֲרָצְךָ וּמִמּוֹלְדֶתְךָ, לְגוֹף שָׁפֵל, כְּמוֹ
דְּאֲמַרְנָא.

וּבְשַׁעֲה דִּיפּוֹק מִבֶּטֶן אִימִיהָ, יִתְקִיף מִלֵּאף
בִּידיה בְּצוּאָרֶיהָ, וְיִשְׁכַּח לִיהָ
אוּרִייתָא, וְרוּשִׁים לִיהָ בְּאֶצְבָּעֶיהָ עַל פּוּמִיהָ,
לֹא תִשְׁכַּח הַשְּׁבוּעָה דִּנִּשְׁבַּעְתָּ לִי. וְאִם גְּבִירָא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ
נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות
הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון
מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים,
בשם מן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו
שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש
פנימה אל מן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכן
הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך
להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש
זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה
בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר
האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

"To the Admor shlita, author of "Erkah shel Sha'ah
I was shocked to hear that in a "Chareidi" newspaper it was
written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky**
shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh,
chas v'shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him
if it was true. He replied as follows: many things are said
over in my name. Why are you so alarmed? Chas v'shalom
that I should say that. On the contrary **I heard from the**
Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer
than the Zohar Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei
Torah to learn it. I am writing this to the Admor to
strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad